U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce: S. K.,** zastoupený Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na Rozcestí 6/1434, 190 00 Praha 9 proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou č. 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 12. 2006, č. j. 32 Az 27/2006 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Eduardu Benešovi, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2866 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2006 č. j. OAM-2225/VL-20-K04-2005 nebyl žalobci udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 21. 12. 2006.

Rozsudek krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností ze dne 12. 2. 2007, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že krajský soud posoudil jeho případ v rozporu s platným právním řádem, a to především zákonem o azylu, a že shledává vážná pochybení všech v řízení dosud rozhodujících orgánů. Zároveň požádal o odklad vykonatelnosti předmětného rozsudku, kterou odůvodnil tím, že mu v případě nuceného vycestování do země původu mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Napadený rozsudek krajského soudu navrhl zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž požádal soud o ustanovení zástupce. Usnesením ze dne 2. 7. 2007, č. j. 32 Az 27/2006 - 46, ustanovil krajský soud stěžovateli právního zástupce Mgr. Eduarda Beneše a v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval stěžovatele, aby prostřednictvím tohoto právního zástupce ve lhůtě do jednoho měsíce doplnil kasační stížnost o důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Zároveň poučil stěžovatele o následcích nedoplnění ve stanovené lhůtě, tedy o možnosti odmítnutí kasační stížnosti. Toto usnesení bylo doručeno stěžovateli i jeho právnímu zástupci (viz. doručenky na č. l. 117 soudního spisu).

Právní zástupce stěžovatele krajskému soudu zaslal přípis ve kterém krajský soud informoval o tom, že stěžovatele dopisem odeslaným dne 11. 7. 2007 vyzval, aby ho kontaktoval za účelem poskytnutí součinnosti k doplnění kasační stížnosti. Dopis mu však byl vrácen, protože si ho stěžovatel nevyzvedl. Proto požádal krajský soud o sdělení korespondenční adresy stěžovatele a požádal soud o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti. Krajský soud na toto podání právního zástupce stěžovatele reagoval přípisem ve kterém sdělil stěžovatelem uváděnou adresu pro doručování a uvedl, že pokud stěžovatel právního zástupce sám nevyhledal, ač k tomu byl usnesením vyzván a byl poučen o následcích nedoplnění kasační stížnosti, soud nespatřuje důvod pro prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti za situace, kdy stěžovatel sám je nečinný. Právní zástupce stěžovatele reagoval dopisem ve kterém uvedl, že za této situace nemůže vyhovět výzvě k doplnění kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, tzn. z hlediska splnění podmínek řízení. V případě, že by Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou, rozhodoval by následně o její přijatelnosti podle § 104a s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Azs 5/2006 - 30, dostupné na www.nssoud.cz). Kasační stížnost stěžovatele je však nepřípustná, a to z následujících důvodů.

Aby byla kasační stížnost přípustná musí mimo jiné obsahovat důvody ve smyslu § 103 s. ř. s., tj. alespoň jednu přípustně uplatněnou a projednatelnou kasační námitku. Předmětná kasační stížnost však žádnou takovou kasační námitku neobsahuje.

Otázkou projednatelnosti žaloby se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, přičemž tyto závěry lze vztáhnout i na projednatelnost kasační stížnosti. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesů učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní,*

neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.

Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

(...) Pokud by stěžovatel své podání o výše uvedené žalobní body nedoplnil, nebylo by možno pro tento nedostatek v řízení o žalobě pokračovat, neboť žaloba by byla natolik neurčitá, že by z ní nebylo patrné, v jakých ohledech a v jakém věcném rozsahu má soud rozhodnutí žalovaného přezkoumávat.

Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele (v tomto případě stěžovatele) k opravě nebo odstranění vad podání (v tomto případě kasační stížnosti) a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Krajský soud ve smyslu § 37 odst. 5 a § 108 odst. 1 s. ř. s. stěžovatele řádně poučil a stanovil mu lhůtu k odstranění vady kasační stížnosti (absence důvodů kasační stížnosti) prostřednictvím ustanoveného právního zástupce. Toto poučení bylo obsaženo v odůvodnění usnesení, které bylo stěžovateli fyzicky doručeno. Ustanovený právní zástupce se pokusil stěžovatele kontaktovat, avšak bez výsledku a z toho důvodu krajskému soudu oznámil, že nemůže vyhovět výzvě k doplnění kasační stížnosti. Pro tento nedostatek nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat, neboť kasační stížnost je natolik neurčitá, že z ní není patrné, v jakých ohledech a v jakém věcném rozsahu má Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumávat.

Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť shledal takové její vady, že v řízení o kasační stížnosti není možno pokračovat.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně

za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2400 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o dani z přidané hodnoty). Částka daně, vypočtená podle ustanovení § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty, činí 466 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 2866 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce stěžovatele, Mgr. Eduarda Beneše, do 2 měsíců od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně
senátu